

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ

fiatalok és felnőttek részére

2020 • **NEGYEDIK NEGYEDÉV** • DÉL-ÁZSIAI DIVÍZIÓ

TARTALOM

DÉL – KÖZÉP-INDIA

- 5 Az igaz Isten keresése / október 3
8 „Nem éli túl” / október 10
10 A csoda gyermeke / október 17 T
14 Mennyei orvosság / október 24
17 Két, felejthetetlen álom / október 31
20 Kimentve a kútból / november 7 T
23 Egy szelíd hang / november 14

ÉSZAKNYUGAT INDIA

- 26 Háromszor is támadtak / november 21 T
29 A magatehetetlen varázsló / november 28
32 Oroszlán a kunyhóban / december 5 T

KÖZÉP-INDIA

- 35 Krisztuskereső világotazás / december 12 T
39 Megtanulni szeretni / december 19 T
41 A 13. szombati program: Támad a nagyapa / december 26
44 A következő negyedévi terveink
46 Egyéb adatforrások

T = A tizenévesek számára is érdekes történetek

A fedőlapon: A távoli hírek címlapján Rashmi Rabi Csandra (32 éves) látható, akinek két csodálatos álma volt, melyek segítségével a langymeleg kereszténységtől eljutott a Jézusnak való, teljes átadásig. A róla szóló történetet is elolvashatjátok ebben a füzetben.

— IV. negyedév —

KORÁBBI ADOMÁNYAITOK

Három évvel ezelőtt a 13. szombati adományok egy részét a Nágaföldi Adventista Iskolában, Dimapurban, Északkelet Indiában használták fel férfi és női kollégiumok építéséhez. (Képek tölthetők le a Facebook oldalunkon: facebook.com/missionquarterlies.)

KEDVES SZOMBATISKOLAI VEZETŐ

Ebben a negyedévben a Dél-Ázsiai Divízióra fogunk odafigyelni, amelyhez négy ország tartozik: Bhután, India, Nepál és a Maldív-szigetek. Ennek az egyházdívisziónak a központja az indiai Hosuruban van.

Ezen a földrajzi területen 1,4 milliárd ember él, köztük 1,6 millió adventista hívő, tehát minden hívőre 872 nem adventista lakos jut.

Eljutni az evangéliummal az 1,4 milliárd emberhez bizony nagy kihívás, amit csak Isten segítségével tudunk megvalósítani. A missziós törekvések részeként a Dél-Ázsiai Divízió kiválasztott 11 projektet, amelyek mind Indiában vannak, és e negyedév 13. szombati adományaival ezeket a terveket fogjuk támogatni. A missziós projektek listáját a füzet végén találjátok.

Segédanyag

Ha érdekesebbé szeretnétek tenni a szombatiskolát, letölthetitek az angol nyelvű Mission Magazine (angol nyelvű) PDF verzióját a következő linken: bit.ly/WAD-fastfacts-2020 vagy olvassátok a Facebook oldalunkon. Látogassatok el a Facebook oldalunkra és nyilvánítsátok ki a tetszésüket (Facebook.com/missionquarterlies).

Használjátok a missziós történetek videofelvételét, amelyek a világszerte élő emberek tapasztalatairól szólnak, külön kiemelve a 13. szombat adományaiban részesülőket. Ha kívánjátok, kaphattok egy listát is minden ilyen videoklipről és linkről az interneten, így az alkalmazást letöltve online is megtekinthetitek a videoklipeket.

Minden héten további képeket és érdekes dolgokat teszünk fel, amelyeket letölthettek és bemutathattok az osztályban egy számítógépen vagy mobiltelefonon, miközben felolvassátok nekik a missziós történeteket, vagy kinyomtathattok képeket és kitehetitek a szombatiskolai osztályotok termében, esetleg még a szombatiskolai hirdetőtáblákra is.

Még más adatokat és tevékenységeket a füzet végén megadott helyeken találtok, vannak ott például weboldalak, amelyeken még több anyagot gyűjthettek a szombatiskolai missziós bemutatókhoz. Személyesen is felvehetitek velem a kapcsolatot. E-mail címem: mcchesney@gc.adventist.org

Köszönjük, hogy segítetek a szombatiskolai osztályotok tagjainak, hogy megismerkedhessenek a világszerte élő testvéreikkel és ösztönzitek őket, hogy adományaikkal vegyenek részt az egyházmisszióban.

Szívből köszönjük és az Úr áldását kívánjuk nektek!

Andrew McChesney a Távoli hírek szerkesztője.

Adakozás lehetőségek

E negyedév 13. szombati adományaival a következő missziós terveket támogathatjuk:

- Férfi kollégium építése az Indiában, Andhra Prades államban, a Razanagaram-i Garmar Akadémián.
- Öt osztálytermi épület felépítése a Flaiz Adventista Főiskolán, az Andhra Prades Rustumbada-ban.
- Imaházépítés Amritsarban, Punjab államban, Indiában.
- Imaházépítés a Ranchban, Dzshárkhand államban, Indiában.
- Kollégium építése a Varanasi Adventista Iskolában, Uttar Prades, India.
- Az iskolaépítés második szakaszának folytatása az indiai Uttarakhand állambeli Rurki Adventista Főiskolán.

- Új egyházi épületek építése Kananda központjában és a Savanagar Tamilban, Karnátaka államban, Indiában.
- Két épület osztálytermekkel az Azam Nagar Adventista Angol Középiskolában, Karnátaka.
- Férfi kollégium építése az E. D. Thomas Emlék-Középiskolában Tanjawurban, Tamilnádu, India.
- Labor és könyvtár építése a Tirumala Adventista Középiskolában, Tiruvanantapuramban, Kerala államban, Indiában.
- Iskolai épület építése a Spicer Adventista Egyetemen Aundh Pune városában, Maháráshtra államban, Indiában.

2020. október 3.

1. AZ IGAZ ISTEN KERESÉSE

Jayashila Venkatesh, 34 éves

Dél – Közép-India

Két évvel ezelőtt Jayashila (ejtsd: dzsajasila) még nagy nyomorban élt a Dél – Közép-Indiai falujukban.

A férje, Venkatesh kőművesmunkát keresett a vidéken. Jayashila otthon maradt a négyéves fiukkal és a kétéves kislányukkal. Minden nap egy bizonyos időpontban szünetet tartott, hogy imádkozzon a család improvizált szentélyében levő, három kőbálvány előtt. Behunyt szemmel imádkozott: „Adj nekünk ételt ma, nekünk nincs pénzünk. Adj nekünk ételt, legalább a mai napra.”

Ő és a férje, minden pénteken, hajnaltól estig böjtöltek és imádkoztak a bálványszobrok előtt. De bármilyen odaadóan imádkoztak és szolgáltak isteneiknek, imáik nem lettek meghallgatva. Alig volt mit enniük. Néha egy-egy jó szomszéd vitt nekik valamilyen zöldség-félét. De még így is gyakran éhesek maradtak.

Jayashila azon töprengett, miért nem hallgatják meg a családi istenek az imáikat. Elhatározta, hogy keres olyan istent, aki meghallgatja az imákat.

Egyszer felfigyelt egy vasárnapi egyházra. A férjével és a gyerekekkel együtt elment az istentiszteletre. Meg akarta találni az igaz Istent.

Akkoriban egészségügyi gondjaik voltak. Született egy kislányuk, akinek légzési zavarai voltak, viszont az orvos nem tudott segíteni rajta, azt mondta neki, hogy „senki sem segíthet rajta”.

Jayashila megkérte a gyülekezet pásztorát, hogy imádkozzon a kislányért. Ő imádkozott, és a kislány helyrejött, elkezdett szépen lélegezni. Azon töprengett, vajon megtalálta-e az igaz Istent. Ezt az eseményt követően, amikor csak beteg volt valaki a családban, elment a lelkipásztorhoz, és ő imádkozott értük. A gyermekek mindig meggyógyultak, s nem kellett kórházba vinni őket.

Egy idő elteltével azonban a lelkipásztor elhunyt. Jayashila nagyon nyugtalan lett. Minden baját illetőleg a lelkipásztortól függött.

Egyszer mind a három gyermeke egyszerre megbetegedett. Nem tudta mit tegyen, kitől kérjen segítséget. A gyülekezetben még nem volt hivatalos lelkipásztor, mert ketten vetekedtek a lelkipásztori helyért. Ő nem tudta, hogyan imádkozhatna Jézushoz. Nagyon félt. Sírva felnyitotta a Bibliát és megpróbált belőle olvasni. Igaz, hogy csak négy osztályt fejezett be, de azért megértette a Biblia üzenetét. Megpróbált belőle információkat gyűjteni Jézusról. Nagyon meglepte, amit elolvasott, hogy Jézus szombaton járt templomba, nem vasárnap. Elment a gyülekezetbe, ahol addigra már eldöntötték, ki legyen az új lelkipásztor.

„A Biblia szerint a szombat a szent nap”, mondta a lelkipásztornak. „Akkor mi miért tartjuk mégis a vasárnapot ünnepnapnak?”

A lelkipásztornak nagyon nem tetszett ez a kérdés, különös tekintettel arra, hogy ez az asszony még az általános iskolát se fejezte be.

„Téged ördögi szellem foglalkoztat”, csattant fel a pásztor. „Jézus eltörölt minden törvényt. Ne aggódj miatta.” Jayashila elfogadta a választ. Néhány nappal később azonban a gyülekezeti imaórán az egyik tizenkét éves lány a Tízparancsolatról szavalt. A kislány valahogy különös hangsúllyal mondta el a negyedik parancsolatot: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt” (2Móz 20,8).

Utána a lelkipásztor még meg is dicsérte a kislányt, hogy milyen jól megjegyezte az összes parancsolatot. Jayashila azon tűnődött,

miért tartotta a lelkész fontosnak a Tízparancsolat megjegyzését, ha Jézus eltörölte őket?

Utána egyszer Jayashila ellátogatott a lelképásztorhoz és látta, hogy az otthona falán ott lóg a bekeretezett Tízparancsolat. Most már nagyon zavarban volt. Azon tépelődött, miért lógna a Tízparancsolat a falon, ha a parancsolatok már nem lennének érvényesek. Életében először Jézushoz fordult: „Jézusom, mutasd meg nekem mi az igazság”.

Aznap éjjel álmot látott. Azt álmodta, hogy futóversenyen versenyzik, és valaki megállítja. Felijedt és csalódottan vette tudomásul, hogy nem tudta befejezni a versenyt. Nem tudott mindjárt visszaaludni, ezért ismét imádkozott: „Jézusom, én elkezdtem futni, de most már igazán nem tudom hova tovább. Kérlek, mutasd meg, hogy merre menjek.”

Néhány nappal később felkereste őt az egyik rokona, akit már hét éve nem látott. A rokon arról beszélt neki, hogy ő egy olyan gyülekezetbe jár, ahol megtartják mind a tíz parancsolatot, a szombattal együtt.

Jayashila és a férje ma már az adventista egyház odaadó hívei, és a falujukban házi-gyülekezetet alapítottak. És többé már nem kell nyomorogniuk.

Néhány szombattal ezelőtt, tizenöt helyi lakós, aki ebbe a házi gyülekezetbe jár, átadta a szívét Jézusnak és megkeresztelkedett.

Jayashila úgy véli, Isten válaszolt imájára azzal, hogy megmutatta neki az utat. Ebben a negyedévben a 13. szombati adományainkkal a Bengaluru-i imaház felépítését támogatjuk, amely Jayashila otthonához a legközelebb eső város.

Köszönjük, hogy nagylelkűen fogjátok támogatni az ügyet.

A történettel kapcsolatban

- Töltsétek le a történettel kapcsolatos képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq), illetve az ADAMS adatbázisból ([bit.ly/ Seeking the True God](https://bit.ly/Seeking%20the%20True%20God))

Missziós adatok

- A hagyomány azt tanítja, hogy Tamás apostol hirdette az evangéliumot India népének, és hogy ő alapította délen a

nesztoriánus keresztény egyházat. A történelmi feljegyzések szerint Indiában, a helyi lakosság között, a IV. század óta léteznek a keresztények.

- Nem tudni pontosan, mikor érkezett meg az adventi üzenet Indiába, és mikor kezdődött az evangélium hirdetése. Annyit tudunk, hogy 1890-ben S. N. Haskell és P.T. Magan missziós utazáson volt Indiába, és bejárták az országot Kalkuttától Bombayig.

2020. október 10.

2. „NEM ÉLI TÚL”

Kubera, 31 éves

Dél – Közép-India

Szüleim egy indiai faluban nőttek fel. Mindketten nem keresztény otthonból származtak. Az esküvő után átköltöztek egy nagyvárosba, Bengaluruba, ahol apám rendőrként dolgozott.

Anyám első terhessége nehéz volt. Császármetszéses szülés után az orvos azt mondta, hogy anyám nem fogja túlélni.

Mindenki szomorú volt, ám nagyon szerették a babát. Egészséges, aranyos kisfiú volt. „Nagyon édes kisbabád van”, mondta neki egyik szobatársnője. „Nekem adod? Örökbe fogadom”, ajánlotta fel az orvosa. „Te úgysem éled túl.”

De dolgozott ott egy keresztény ápolónő, Sarala, aki azt mondta édesanyámnak, hogy ne veszítse el a reményt.

„Van egy Jézus nevű Isten. Ha hiszel Jézus Krisztusnak, rendbe jössz”, magyarázta az ápolónő.

„Még soha nem hallottam erről az Istenről”, mondta anyám nagyon halkan. „Imádkoznál értem? Tudsz nekünk segíteni?”

Édesanyám ekkor mély álomba zuhant. Míg aludt, Sarala a kezét édesanyám homlokára tette, és imádkozott érte Jézushoz.

Mindenki nagy meglepetésére, édesanyám hamarosan felébredt, rendbejött és három nap múlva a csecsemővel együtt hazamehetett. Néhány páciens elmesélte neki, hogy az ápolónő imádkozott az ágyánál, s anyám tudta, hogy Jézus mentette meg az életét.

Elhatározta, hogy dicsőíteni fogja Jézust, de nem tudta melyik egyházhoz forduljon. Édesapám egyenesen a Keresztény Adventista Egyházba vezette. Habár nem volt keresztény hívő, de ismerte a városban levő egyházakat. Egyik barátja révén azt is megtudta, hogy egyedül az adventista egyház követi Jézus bibliai tanítását.

„Ez az igaz egyház”, mondta édesapám határozottan. „Ide kell járnod, ha Jézust akarod dicsőíteni.”

A rá következő 14 évben édesanyám még 7 gyermeket szült.

Ma már a legidősebb fia az indiai adventista egyházunk területi elnöke. A másik fia lelkipásztor Írországban. A harmadik fia szintén lelkipásztor Bengaluruban. A három lány tanítónőként dolgozik az adventista iskolában. És van még két fia, akik aktív gyülekezeti tagok. Én vagyok a legfiatalabb.

Az orvos szerint anyának meg kellett volna halnia az első gyermek megszületése után. Imádsággal és Jézusba vetett hitével azonban életben maradt; és összesen nyolc gyermeknek adott életet, akik ma mind hűséges adventisták. Édesanyánk, akinek hozzám hasonlóan csak egy neve van, Kamalama, ma egy élénk, hetvenkét éves nagymama, nyolc unokával.

Mialatt felnőttem, édesanyám gyakran emlékeztetett Isten szavára. „Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem.” (Ésa 49,15)

Az Ő hitének köszönhetően az én nagy családom most Jézussal jár.

A 13. szombati adományaink támogatásával két imaház épül Bengaluruban, ahol Kubera és az édesanyja is él.

Köszönjük, hogy nagylelkűen fogjátok támogatni az ügyet.

A történettel kapcsolatban

- Kérjétek meg az egyik hívő testvért, hogy személyes tapasztalatként adja elő vagy olvassa fel ezt a történetet, a 30 esztendő, indiai Kubera nevében.
- Töltsétek le a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq).
- Nézzétek meg a Kuberáról készült felvételünket: bit.ly/Kubera-Mission

Rövid tények

- Az USA után India a legnagyobb angol nyelvű ország. Az angolt anyanyelvként a lakosság 10%-a használja. A következő évtizedben a százalékos arány várhatóan megnégyesződik.
- Az indiai távközlési ipar a világ leggyorsabban növekvő iparága. 2017 folyamán India felülmúlta az Egyesült Államokat, és Kína után második országgá vált a világon a legtöbb eladott okos telefonnal.
- India a világ egyik legdemokratikusabb állama.
- Indiában több mint 30.000 aktív nagymecset található. Így itt még az iszlám országoknál is több aktív mecset van.
- Bengaluruban több mint 25 tó biztosítja a vizet a város számára, de békét, csendet és kikapcsolódást is nyújt a városi nyüzsgéstől. A növények és az állatok nagy ökoszisztémáit találjuk itt, köztük liliomokat, szövő madarakat, vízimadarakat és különféle páfrányokat.
- Bengaluru volt az első villamosított város Indiában, 1905-ben. Ezt egy, a Kaveri folyó partján, Shivanasamudrában található vízerőmű segítségével sikerült elérni.

2020. október 17.

3. A CSODA GYERMEKE

Nilam Joshua, 34 éves; Daril, 39 éves és Neshau, 3 éves

India

Gyermeket akartunk. Kétévi házasság után így szóltam a férjemnek, Darilnak: „Eddig még nem született gyermekünk. Menjünk és kérdezzük meg az orvost, hogy miért?”

Daril beleegyezett, habár nem kívánt orvoshoz menni. A kórházban elbeszélgettünk az orvossal. „Nem tudok áldott állapotba kerülni, segítene rajtunk?”

A doktornő megígérte, hogy segít, de a férjem azt mondta nekem: „Tudod, mi ezért még nem is imádkoztunk. Igaz, hogy már két év

is eltelt, de én jobb szeretném, ha előbb imádkoznánk, aztán ismét eljönnénk.”

Az orvosnő megkérdezte, mennyi ideig szeretnénk imádkozni az ügyért. Daril, aki különben lelkipásztor, azt mondta, hogy egy hónapig.

Imádkoztunk a gyermekért, és én várandós lettem. Annyira izgatottak voltunk. Siettünk az orvosnőhöz, aki alátámasztotta, hogy anya leszek. Azt is megmondta, hogy a gyermek elég kicsike, de hozzátette: „Ne aggódj, csak jól táplálkozzál és minden rendben lesz.”

Rendszeresen jártam az ellenőrzésekre. Az ötödik hónap végén a doktornő megállapította, hogy az embrió nem fejlődött rendesen. Daril és én aggódni kezdtünk.

„Ne aggódjanak”, mondta az orvosnő. „Adok önöknek egy gyógyszert, amely elősegíti a baba jobb fejlődését és gyarapodását.”

A következő ellenőrzés alkalmával én súlyosabb voltam, ám a baba nem fejlődött. „Jöjj el ismét néhány hét múlva”, mondta a doktornő.

A következő vizsgálat során az ultrahangot végző orvos nagyon komoly arcot vágott. „Valami nincs rendben. Nem hiszem, hogy a baba túléli”, mondta.

Az orvos további szakértői véleményt kért. Egy másik orvos is úgy gondolta, hogy a baba nem fogja túlélni, és azt javasolta végeztessen el a művi vetélést.

Daril és én kétségbeestünk. Így imádkoztunk: „Urunk, neked szolgáltunk. Mutasd meg, mit tegyünk”.

Daril felhívta az ikertestvérét, aki gyermekorvosként dolgozott India egyik kórházában. Azt tanácsolta, hogy menjünk el egy másik kórházba.

Egy másik kórházban az orvosnő, a vizsgálatok elvégzése után, azt mondta: „Nézze, számomra a baba állapota normálisnak tűnik. Nézzük meg, meddig tudjuk meghosszabbítani ezt a terhességet.”

„És milyenek a kilátásaink?”, kérdezte Daril.

„Ön lelkész”, válaszolta a doktornő. „Hisz az ima erejében. Akkor hát imádkozzon. Istennek hatalmas keze van.”

Befeküdtem a kórházba. A kórházi személyzet minden órában ellenőrizte az állapotomat. Aznap este egy fiatal, szakmai gyakorlaton

levő orvos jött hozzánk, és azt mondta: „Íme, egy boldog házaspár. De mégis, miért aggódnak?”

Elmeséltük neki.

Aztán ő is elmondta, hogy nem keresztény családban nőtt fel, de később elfogadta Jézust. „Imádkozhatok önökért?”, kérdezte.

Meghajtott fejével imádkozott: „Isten, te, aki megállíthatod a Napot, csodát tehetsz e család életében.”

Imája reményt és bizalmat öntött belénk, hogy Isten cselekedni fog.

Két nappal később az orvosnő aggódva mondta. „A csecsemő nagyon kicsi, és a túlélési esélyei nagyon csekélyek, de ne aggódjon, megteszünk minden tőlünk telhetőt.” A kisbabánk egyik szombat reggel született meg. „Mindössze 680 grammos volt. Az orvosnő annyira örült, amikor a baba elkezdett sírni. Egy inkubátorba helyezték.

Az orvosnő csak annyit mondott nekünk: „Mindent megteszünk, ami a hatalmunkban áll”.

Egy közeli orvosi főiskola adventista hallgatói szombat délután meglátogattak és énekeltek nekünk. Ennek nagyon megörültünk.

Bízunk Istenben, hogy mindent megtesz, hogy a csecsemő életben maradjon.

Nagyon nehéz volt látni egy ilyen kis csecsemőt, annyi sok csóvel. Nem volt szabad megérinteni. Csak énekelhettünk neki és imádkozhattunk érte.

„Ne félj, Isten gondoskodik rólad”, énekeltek neki Darilel.

A következő három nap alatt a baba lefogyott 600 grammra. Az orvos aggódott a beavatkozás miatt, amelyet el kellett volna végeznie a baba életének megmentése érdekében.

Ismét megkértem a látogatásra érkezett adventista orvost, hogy imádkozzon.

„Uram, emberi szempontból nem tudom, képes-e ez a baba túlélni. De te Isten vagy, aki csodákat cselekszik. Ha te is úgy akarod, növeld meg ennek a babának a testsúlyát, hogy harcolhasson az életért. Legyen ez a csecsemő szereteted és hatalmad bizonyítéka.” Másnap a kisbabánk 10 grammot hízott. És minden rá következő nap gyarapodott. Amikor három hónap után a kisbabánk 1,6 kg-os lett, a doktornő azt mondta, hogy most már hazamehetünk. „Az önök

kisfia nagyon sokáig kórházban volt, azt hiszem, itt az ideje, hogy hazamenjen.”

A másik orvos is nagyon csodálta, hogy a gyermek túlélte. „Ez az imáik eredménye”, mondta.

„Ez valóban Isten kezének a műve volt.”

A kisfiunkat Neshaunnak neveztük el, ami héberül csodát jelent. Reméljük, hogy mindig emlékezni fog a csodálatos születésére.

Istennek szenteltük, hogy egy nap majd lelkipásztorként szolgáljon. A 150. zsoltár 6. verse így hangzik: „Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!” (Zsolt 150,6)

E negyedév 13. szombati adományainak egy részével két imaház felépítését támogatjuk Nilam városában, Bengaluruban.

Köszönjük, hogy nagylelkűen fogjátok támogatni a missziós projekteket.

A történettel kapcsolatban

- Kérjétek meg az egyik testvérnőt, hogy első személyben adja elő vagy olvassa fel ezt a 34 éves indiai Nilam testvérnőről szóló történetet.
- Töltsetek le képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq).

Rövid tények

- 1858-tól Nagy-Britannia igazgatta Indiát. Ez az ország csak 1947-ben tett szert a függetlenségére.

2020. október 24.

4. MENNYEI ORVOSSÁG

Sandip P. Kolkar, 35 éves; Rámia, 29 éves; Ajus, 7 éves

Dél - Közép-India

Az állami iskola tanítónője, miután meghallgatta az adventista pár egészségügyi előadását az iskolában, félre hívta őket, hogy beszéljen velük.

„Az anyósomnak hátfájásai vannak”, mondta. „Tudnának rajta segíteni?”

Ajsa tanítónő meghívta a házaspárt az anyósa házába. Sandip és Rámia csak nemrég fejezték be az egészségügyi tanfolyamot; az iskolában tartott szemináriumuk volt az első ilyen jellegű előadásuk. Remélték, hogy képesek lesznek egészségügyi szemináriumok megtartására és a Biblián meg Ellen White írásain alapuló, természetes kezelések népszerűsítésére Indiában.

A házaspár tehát elment az ágyban fekvő, Shubangi nevű anyós-hoz. Az néni sok pénzt költött már a különféle kezelésekre, de még semmi nem segített rajta. Ágyban fekvő beteggé vált, akit már nem lehetett egyedül hagyni. Korábban a menyé és a fia a gyermekükkel, szintén ott lakott nála, de miután elköltöztek, többé nem tudott gondoskodni róla.

Sandip belelapozott az anyós egészségügyi irataiba. Rámia az egészségügyi készítményekkel teli táskájában matatott. Majdnem hogy tehetetlenül néztek egymásra. Nem tudták mit tegyenek.

Nemrég fejezték be tanulmányaikat, és soha nem próbálták ki a természetes gyógymódokat ilyen nehéz eseten. Imádkoztak.

„Próbáljunk meg valamit”, javasolta Sandip az anyósnak. „Egyezik-e azzal, hogy öt napig ne igya az előírt gyógyszereit?”

Shubangi beleegyezett, így elkezdték a kezelését. Rámia vizes terápiát és masszázst alkalmazott nála minden reggel és este. Ételnék friss zöldséglevet készített. Harmadik nap Shubangi felkelt, és több hónapos fekvés után először tudott járni egy keveset. Könny szökött a szemébe.

„A fiam és a menyem itt hagytak meghalni”, panaszkodott. „Többé már nem érdekli őket, hogy beteg vagyok.”

„Imádkozzon Istenhez és Ő majd visszavezeti a családját önhöz”, tanácsolta Sandip. Shubangi nem volt keresztény. Még a háza is a nem keresztény városnegyedben volt. Sőt, ha a szomszédjai megláttak volna a háza körül egy bibliás embert, meggyűlt volna velük a baja.

Sandip imádkozott, majd átadott Shubanginak egy - az ő anyanyelvén nyomtatott - Bibliát.

„Naponta olvasson el egy oldalt ebből a könyvből és imádkozzon Jézushoz”, mondta neki. „Ő majd visszahozza önhöz a fiát, a menyét és az unokáját.”

Öt napos kezelés után az anyós többé nem érzett fájdalmat. Teljesen jól volt.

Tíz nappal később felhívta Sandipot.

„Fiam, te azt mondtad nekem, hogy naponta olvassam a Bibliát és imádkozzak, és hogy akkor majd a fiamék visszajönnek, de erre még nem került sor, habár már tíz nap is eltelt”, mondta a telefonba.

Sandip azt is megtudta tőle, hogy Shubangi minden nap három oldalt olvasott a Bibliából, az egyiket reggel, a másikat délben és egy harmadik oldalt este – mintha követné a terápia idejét. Remélte talán, hogy felgyorsítja vele Isten imaválaszát.

„Folytassa az imádkozást, és Isten csodát tesz”, tanácsolta Sandip.

Három nap múlva a menyé üzenetet küldött Sandipnak.

„Az anyósomnál lakunk most”, írta neki.

Tehát ismét együtt volt a család.

Az anyós még ma is rendszeresen olvassa a Bibliát. Sandipnak is Rámiának is küld bibliaverseket, bátorításként; és imádkozik.

Sandip és Rámia nagyon boldog.

„Ez nagyon jó kezdés”, vélekedik Rámia.

„Shubangi volt az első páciensünk. Azt sem tudtuk honnan kezdjük el. Az egészségügyi tanfolyam, amelyet elvégeztünk, csak az alapelvekre tanított bennünket. De Isten vezetésével sikerült. Ez egy igazi csoda volt.”

Ellen White könyvében („A Call to Medical Evangelism and Health Education”, p.12) ezt olvassuk: „Mialatt az egészségügyi miszcionáriusok a testet gyógyítják, Isten a szíveket orvosolja”.

A 13. szombati adományaink egy részével két bengaluruui imaház felépítését támogatjuk, amely a legközelebbi nagyváros nem messzire attól a helytől, ahol Sandip és Rámia él a hét éves fiukkal, Ajussal.

Köszönjük, hogy nagylelkűen fogjátok támogatni a missziós területeket.

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg a Sandipről és családjáról készült felvételünket, itt: bit.ly/Sandeep-Kolkar.
- Töltsetek le képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq)

Missziós információk

- Az adventista tevékenységek hivatalos kezdete Indiában 1893-ba nyúlik vissza, amikor William Lenker és A.T. Strup, USA-i könyvterjesztők megérkeztek Madrászba, és megkezdték tevékenységüket az indiai főbb városok angol nyelvű területein. Lenker a későbbi írásos beszámolóiban elmondja, hogy az adventisták India-szerte dolgoznak a különféle városokban.
- Indiában nincs hivatalos vallás, de négy nagy vallás bölcsője. Ezek: a hinduizmus, a buddhizmus, a dzsainizmus és a szikhizmus. India lakosságának 80%-a a hinduizmus követőjének vallja magát.

2020. október 31.

5. KÉT, FELEJTHETETLEN ÁLOM

Rashmi Ravi Chandra, 32 éves

Dél - Közép-India

Nem keresztény otthonban nőttem fel, én voltam az első a hat lány közül. Fiatalasszony koromban vonzani kezdett a kereszténység. Egy idő után beleszerettem egy adventista fiatalemberbe, Raviba. Átadtam a szívem Jézusnak, majd összeházasodtunk.

A házasságunk első három hónapjában nagyon boldogok voltunk, de akkor megbetegedtem. Nap közben sokszor ájulás kerülgetett, de az is megtörtént, hogy egészen elájultam. A szüleim azt gondolták, hogy megszálltak a démonok, mivel elfogadtam a kereszténységet, hátat fordítva a családi vallásnak. Ennek ellenére édesapám azt tanácsolta, hogy kérjek meg egy adventista lelkipásztort, hogy imádkozzon értem.

Ravi és én elmentünk a városunkban, Bengaluruban szolgáló lelkipásztorhoz, aki a kezét a fejemre téve imádkozott értem: „Uram, ha Te is úgy akarsz, hogy ez az asszony keresztényként folytassa új életét, használd fel őt erőteljesen a szolgálatodban, és távolítsd el tőle a sátáni erőket.”

Aznap éjjel, míg a férjem nyugodtan aludt, nekem, alvás közben, nyugtalanító álmaim voltak. Körülöttem egy csoport, feketébe öltözött embert láttam. Egyikük jóval magasabb volt a többinél. Közülük egy másik megragadta a kezem és rám ordított. Azt kiáltotta: „Miért csatlakoztál az adventista egyházhoz?” A magas testalkatú férfire mutatva mondta: „Ő a te Istened. Őt kell dicsőítened. Nem kell Jézushoz menned.”

Az a magas férfi annyira dühös volt. Nem is mertem rá nézni, hanem lehajtottam a fejem, és sírtam.

Néhány pillanat múlva egy fehér ruhás férfi érkezett meg mögém, és kezét a vállamra tette. Nem láttam az arcát, csak a fehér ruháját. Lágy és gyengéd érintése volt.

„Ne félj, én veled vagyok”, mondta szelíd, dallamos hangon. Rámutatott a magas, fekete ruhás emberre és így szólt: „Most már az arcába nézhetsz”.

A vállamra tett keze biztonságérzetet keltett bennem, és közvetlenül ránézhetem a fekete ruhás, dühös férfire. Arcvonása kegyetlenséget tükrözött; nagyon dühös volt rám.

Másnap reggel Ravi és én visszatértünk a lelkész otthonába, hogy elmondjam neki az álmat.

„Az Úr Jézus volt az, aki a kezét a válladra tette”, mondta a lelkipásztor. Utána együtt imádkoztunk.

Aznap elmúltak az ájulásaim.

Bár csak azt mondhatnám, hogy az életem egyszerre megváltozott; ám a változás fokozatosan történt. Lány koromban nagyon önfejű voltam. Noha szívemet Jézusnak adtam, népem kultúrájának egyes elemeit nem hagytam el, például vallásos szertartásokra jártam a családommal. A szombatot nem tartottam igazán fontosnak. Az álmat követően azonban a lelkipásztor és a férjem rendszeresen imádkoztak értem. Idővel elhagytam a keresztyéni életemet akadályozó elemeket, és a szombatot is teljesen elfogadtam.

Utána megint volt egy álmat. Álmatomban egy szelíd hangot hallottam: „Ne vétkezz; nemsokára az ítélőszék elé kell állnod”. Kellemes hang volt, nem félttem, habár a szavak ijesztően hangzottak.

Felébredtem. Éjfél volt, s én azonnal elmeséltem a férjemnek, amit álmatodtam. „Biztosan a Szentlélek volt”, magyarázta. „A sátán soha nem beszél az ítéletről. Legyél figyelmes.”

Az álmat után imádkozva vizsgálgattam az életem. Isten segítségével egyre kevésbé voltam makacs. Elkezdtem kitartóbban imádkozni Istenhez, hogy legyőzhessem a kísértéseket. A férjem és én gyakrabban imádkoztunk együtt. Közben rész vállaltam a gyülekezet missziós tevékenységeiben.

Ma már van egy hat és egy tíz éves fiunk, akik a gyülekezetben énekeket énekelnek és muzsikálnak. Egy kormányzati szervezet alkalmazottja vagyok, és szombat helyett vasárnap dolgozom. A vágyam az, hogy bizonyosságot tegyek a nem keresztyén embereknek. Nagyon örülök annak, hogy két munkatársam már kifejezte óhaját, hogy ellátogasson a gyülekezetembe.

Hálás vagyok Istennek ezért a két álomért. Ezeknek köszönhetően megértettem, hogy Jézus mindig velem van. Határozott döntést hoztam, hogy teljes mértékben átadom neki magam.

A 13. szombati adományaink egy részével két Bengaluru-i imaház felépítését támogatjuk. Köszönjük, hogy önzetlenül támogatjátok a missziós projekteket.

A történettel kapcsolatban

- Kérjétek meg az egyik testvérnőt, hogy mesélje vagy olvassa fel első személyben Rashmi, indiai testvérnő élettapasztalatának ezt a részét.
- Tekintsétek meg a Rashmiról készült videofelvételt: bit.ly/Rashmi-Chandra
- Töltsetek le képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq).

Missziós információk

- 1915 júliusában megnyílt egy dél-indiai kiképző iskola Coimbatore-ban, az indiai Tamilnádu állam déli részén. A rá következő 27 évben átköltözött, először Bengaluruba, majd a mai székhelyére, Puneuba.
- Az iskola nevét is többször megváltoztatták: először Spicer Főiskola volt 1937-ben, William Spicer adventista missziós úttörő tiszteletére; majd a Spicer Missziós Főiskola 1943-ban, utána Spicer Memorial Főiskola 1955-ben és végül Spicer Adventista Egyetem 2014-ben, majdnem 100 évvel az első megnyitás után.

2020. november 7.

6. KIMENTVE A KÚTBÓL

Shilama Dorairaj, 66 éves

Dél - Közép-India

Shilama férjének emésztési zavarai voltak, és 30 éves korában tragikusan elhunyt a kórházban.

Shilama ekkor még csak 20 éves volt, Belari faluban élt, úgy 300 kilométerre Bengalurutól; és volt nekik egy fiuk. A férjét gyászolva levette arany fülbevalóit, nyakláncait és az orrgyűrűjét, majd odaadta a nővérének.

„Elmegyek meglátogatni egy személyt”, mondta neki. „Gondoskodjál a fiamról, Radzsuról, míg vissza nem érek.”

Shilama azonban nem tervezett visszamenni. Elment a másik faluig és egy kútba ugorva próbált öngyilkos lenni. Ezután jött valaki, aki vizet akart húzni a kútból, és meglátta, hogy az asszony eszméletlenül lebeg a víz felszínén. A helyiek gyorsan odaértek, hogy megmentse. Az egyik ember egy kötél segítségével lement a kútba, és a kosárba téve kihúzták a fiatalasszonyt.

A helyi lakosok tüzet gyújtottak, majd átöltöztették száraz ruhába. Miután magához tért, az emberek kritizálni kezdték.

„Ezt miért nem a saját faludban tetted meg?”, kérdezte az egyik.

„Igen, a saját faludban is megtehetted volna”, mondta neki a másik.

Miután valaki felismerte, a fiáról kezdték kérdezni.

„És miért akartál öngyilkos lenni, amikor van egy fiad? Ha meg szegény vagy, akkor kéregethettél volna”, jutott eszébe valakinek.

A falu népe elkíserte őt egészen hazáig, a nővére házáig.

Shilama azonban nem akart a nővérénel maradni. Új életet akart. Egy hónap elteltével kézen fogta Radzsut és vonattal Bengaluruba utaztak. A városban azonban senkit nem ismert. Ott nem voltak se rokonai, se barátai.

A vasútállomáson az emberek meglátták a szegénysorú édesanyát, és azt tanácsolták neki, hogy menjen szépen haza.

„Fiatal vagy még”, mondta egyikük.

„Van egy gyermeked”, mondta más valaki. „Bengaluru nem egy biztonságos hely a számodra.”

Shilamának azonban esze ágában se volt hazamenni. „Nem megyek haza. Mindent ott hagytam, hogy ide jöhessenek. Én vissza már nem megyek.”

Az egyik riksa sofőre ingyenes utat ajánlott fel neki, majd elvitte és otthagya egy katedrális előtt.

Shilama ott ült és sírdogált, meg az istenekhez imádkozott. Közben maga előtt a földön megpillantott egy szórólapot Jézus képével. Nem volt keresztény, de tudta, hogy a képen Jézus van.

„Segíts nekem”, mondta és felemelte a lapot a földről.

Kicsit később egy asszony jött ki a katedrálisból, adott neki egy kis rizst és curryt, hogy legyen mit enniük. „Menj vissza a faludba”, tanácsolta neki az asszony.

„Özvegy vagyok, a férjem meghalt. Van egy gyermekem. Kérem, adjon nekem valami munkát.”

„Sokan jönnek hozzánk segítségért”, válaszolta az asszony. „Nem segíthetünk mindenkinek.”

Mialatt Shilama és az asszony beszélgettek, egy arra járó nő megállt és megkérdezte, miért sír Shilama?

Amikor meghallgatta az esetét, meghívta őt magához és segített neki találni bejárónői állást.

Az egyik személy, akinél takarított egy adventista lelkipásztor volt. Hamarosan összebarátkoztak.

„Tudsz írni-olvasni?”, kérdezte Shilamát egy alkalommal, amikor ismét nála dolgozott.

Amikor megtudta, hogy a fiatalasszony írástudatlan, megtanította őt írni. Lassan aztán a Bibliát is elkezdte olvasni és szombatonként az imaházba is eljárt. Nemsokára átadta életét Krisztusnak.

Amikor a prédikátor átköltözött Mumbayba, az új prédikátor elrendezte, hogy a Spenser Roud adventista iskolában takarítónőként dolgozhasson. Ebben az állásban maradt 34 évig, melyet követően, 2004-ben nyugdíjba vonulhatott.

„Boldog vagyok”, vallja Shilama. „Sehonnani jött-ment voltam, de Isten megmutatta, hova kell mennem, és elhozott az Ő egyházába. Dicsőítem Istent, hogy megáldott. Neki köszönhetően van jó életem.”

A 13. szombati adományaink egy részét egy új imaház építésére szánjuk a Shilama túlszűfolt adventista gyülekezete számára, az indiai Bengaluruban.

Köszönjük, hogy a 13. szombaton nagylelkűen fogjátok támogatni ezt a missziós tervet.

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg Shilamát a Youtube-on: bit.ly/Sheelamma-Dorairaj
- Töltsetek le képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq).

Rövid tények

- 3 millió kilométernyi út van Indiában, ami az Egyesült Államok után a világ második legnagyobb közúti infrastruktúrájú országa.
- Az esküvői szertartások során az indiaiak körömvirággal díszítik a vendégeket és a helyiséget, ahol az esküvő zajlik. Ezek a virágok az örömet és a boldogságot jelképezik.
- Bengalurut Indiában „Szilícium-völgynek” tekintik. Számos multinacionális vállalat nyitotta ott képviseletet, ami informatikai mérnökök és külföldiek beáramlását eredményezi a városban.
- A „Dzsivan Reka – Express” vagyis „Az élet vonala – Express” egy kórházi vonat, amely az indiai vasutakon közlekedik, távoli vidéki területeken halad át, ahol az emberek orvosi segítségre szorulnak. A vonatnak két műtőszobája van, öt asztallal és hat ágygal, ahol a betegek a felépülést várják. A vonaton van még szemészeti kabinet, fogorvosi rendelő, labor és röntgen helyiség. A vonaton 12 ágygal rendelkező szakasz is található, amely az orvosi személyzet tartózkodási helye. Az orvosi személyzet ortopédiai és szemészeti beavatkozásokat, valamint plasztikai sebészeti eljárásokat is végez, szájpaddás- és égési sérüléseknél. Az orvosi személyzet emellett epilepsziás kezeléseket és

szűrőket végez, védőoltásokat és táplálkozási tanácsadásokat ad, valamint az egészséges szokások népszerűsítését végzi a vidéki térségek szegény lakossága körében.

2020. november 14.

7. EGY SZELÍD HANG

Wilbur Pereira, 44 éves

Dél - Közép-India

Wilbur Pereira és a harminc éve nem látott unokatestvére együtt utazott. Egy dél-közép indiai lakodalomba mentek. Wilbur felesége felhívta őt otthonról, hogy megkérdezze, hogy telik az utazás.

„Istennek hála: kitűnően!”, válaszolta neki Wilbur.

Walter unokaöccse meglepődve szemlélte. Nem sok keresztényi vallás van Indiába. „Te melyikhez tartozol?”, kérdezte.

Wilbur elmondta, hogy gyermekkorától kezdve minden héten járt a keresztény templomban, ám sok hiedelmet elutasított.

„Az mind pogányság. A Biblia azt mondja: „Én vagyok az Úr, a te Istened. Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem”, de az egyház Máriát és sok más szentet, meg bálványokat imád. Én az igazságot keresem.”

„Ne aggódj”, biztatta Walter. „Már közel jársz az igazsághoz. Egyszer, meglátod, Isten el fog vezetni téged az Ő igaz egyházához.”

A menyegzői vacsorán csupán vegetáriánus ételeket tálaltak fel. Wilbur csalódottan tapasztalta, hogy nincs sertéssült.

Otthon aztán Wilbur tovább folytatta az igazság felkutatását. Meglátogatta a nem keresztény istentiszteleti helyeket szülővárosában, Bengaluruban. Tudta, hogy Isten valahol mégiscsak megtalálható; ő pedig meg akarta találni Istent.

Egyre inkább meggyőződött arról, hogy a gyerekkori egyháza eltávolodott a bibliai tanításoktól. Szombaton azt mondta a feleségének, Nancynek, hogy már nem akar vele templomba menni.

„Többé nem megyek veled a templomba, ez az egyház rosszul tanít, mert a pogány hiedelmeket is belekeveri”, magyarázta neki.

Aznap este Nancy meghívta a családtagokat, hogy beszéljenek vele, és győzzék meg őt, hogy folytassa vele a templomba járást. Ennek ellenére Wilbur továbbra is szilárdan kiállt a döntése mellett. Ugyanakkor azon is elgondolkodott, hogy mégis, melyik egyházhoz járjon.

Reggel még mindig azon gondolkodott, hogy melyik egyházhoz volna jó járni, miközben elment az egyik élelmiszerboltba, hogy megvegye az ebédhez szükséges élelmiszereket. Váratlanul egy szelíd férfihangot hallott.

„Hívd fel az unokatestvéred”, mondta neki a hang.

Wilbur figyelmen kívül hagyta a hangot, és tovább sétált a polcok között.

„Hívd fel az unokatestvéred”, mondta a hang újra.

Wilbur megállt.

„Hívd fel az unokatestvéred!”, hallotta ugyanazt a hangot harmadik alkalommal.

Kihúzta a mobiltelefonját, és felhívta WALTERT. Miután beszélt neki a feleségével folytatott, az egyházukkal kapcsolatos nézeteltéréseikről, megkérdezte WALTERT, hogy ő melyik egyházhoz jár?

Egy keresztény adventista gyülekezetbe járok”, válaszolta WALTER. Wilbur látott már adventista imaházat, de az adventista tanokról semmit sem tudott.

WALTER Bibliatanulmányozásokat szervezett Wilbur számára a hét három napján. Másnap, a pénteki tanulmányozást követő szombaton, Wilbur elment a High Street Adventista gyülekezetbe. Különösen tetszett neki a szombatiskolai bibliatanulmányozás.

Nancy ellenezte Wilbur új hitét, és minden nap vitatkozott vele. De meglepődve vette tudomásul, hogy a férje életstílusa fokozatosan megváltozott. Tetszett neki, hogy többé nem dohányzott és szeszesítalt se fogyasztott. Lenyűgözte, hogy a férje mindig pénteken készített ételt szombatra. Nem tudta megérteni, miért hagyta abba a tojás és a tejtermékek fogyasztását, amelyet mind a kisfiának adott.

Wilbur elmagyarázta neki, hogy életének minden részében dicsőíteni akarja Istent, a szombatot is ideértve, és testét Isten templomának fogja tekinteni. Be kellett vallania, hogy az egészsége jobb, mint az övé. Nancynek ugyanis krónikus nyaki fájdalmai voltak.

Amikor az adventista egyház ingyenes egészségügyi szemináriumot szervezett, Wilbur meghívta Nancyt, hogy menjen el vele és tanuljon meg valami újat és jót az egészségről. Meglepte az orvos kijelentése, hogy mily szoros a kapcsolat a fizikai és szellemi jólét között. Ez valami új volt a számára.

Hazament majd boldogan meghívta a barátait, hogy beszéljen nekik a szemináriumról.

Másnap, szombaton elutasította a férje meghívását, hogy menjen el vele az imaházba, de azt megengedte neki, hogy a fiukat, most első ízben, magával vigye. A fiúnak tetszett a gyermekek szombatiskolája, az ott elhangzott, gyermekeknek szóló történetek és az azt követő közös étkezés. Aznap este lelkesen beszámolt anyjának minderről, amit látott. Nancy erre már kíváncsi lett. Megkérdezte mikor van legközelebb bibliatanulmányozás.

Néhány nappal később, amikor a tanulmányozás során tudomást szerzett a szombatról, azonnal állást foglalt.

„Soha többé nem dolgozok szombaton”, mondta. „Még ha el is veszítem a munkám, nem fogok dolgozni.”

Wilbur és Nancy ma egészségügyi dolgozóként tanítja az embereket a jó egészség alapelveire.

„Megkeressük a rászoruló embereket, oktatjuk őket az egészségügyi alapelvekre, és a nagy Orvoshoz vezetjük őket”, mondja Wilbur.

A 13. szombati adományaink egy részével két Bengaluru-i imaház felépítését támogatjuk, amely a legközelebbi nagyváros, nem messzire attól a helytől, ahol ma Wilbur és a családja él.

Köszönjük, hogy nagylelkű adományt terveztek adni.

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg a Wilburról készült videofelvételünket: bit.ly/Wilbur-Pereira.
- Töltsetek le képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq).

Rövid tények

- Indiában több mint 4700 napilapot nyomtatnak, 300 különféle nyelven.
- India nemzeti szimbóluma a veszélyeztetett bengáli tigris.

- A II. Világháború alatt a Taj Mahal jellegzetes kupoláját bambusznád borította, hogy elrejtse az ellenséges bombázóktól.

2020. november 21.

8. HÁROMSZOR IS TÁMADTAK

Alka Mattu, 36 éves

Dél - Közép-India

Samson pásztor Jelenések szemináriumot tartott Alkának és a családjá 14 tagjának a nagy családi hálószobájukban, az amritsarui (indiai) otthonukban.

A szoba egyik sarkában állva tanította őket, a család pedig az ágyakon és a padlón foglalt helyet.

„És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki nevezetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhitei, vetteték a földre, és az ő angyalai is ő vele levettetének” (Jelenések 12,9). Olvasta az igehelyet.

Alka apósa, Sasipal hirtelen felugrott a padlóról és fenyegetően közeledett a lelkészhez: „Miért prédikálsz te Jézusról?”, kiáltotta, s látszott, hogy haragszik. „Én a Földön nála erősebb vagyok.”

Samson pásztor érezte, hogy a démon igyekszik elrettenteni őt. Eszébe jutott azonban a János első levelében feljegyzett szöveg: „Ti az Istentől vagytok fiacskáim, és legyőztétek azokat; mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki e világban van.” (1Ján 4,4).

Hangosan így szól a többiekhez: „Ne féljete. Letérdelünk és imádkozunk”.

Sasipal azonban nem akart letérdelni, hanem tovább kiabált. A lelkipásztor az ember homlokára tette a kezét és egyenesen a szemébe nézve mondta:

„Téged, ördög, az Úr Jézus már legyőzött a Golgotai kereszten való halálával. Jézus vére megmosott engem. Nincs hatalmad fölöttem. És nincs hatalmad a barátaim felett, akik velem imádkoznak. Jézus itt van. Az Úr Lelke már kiáradt ránk, hogy legyőzze az ördögöt. Az Úr

Jézus Krisztus és az ő vérének nevében: az Ő erejét kérem és megdorgállak. Jézus nevében: menj ki belőle és menj el.”

Sasipal térdre esett. Lassan és halkán ennyit mondott az idős bácsi: „Köszönöm Jézusom”.

A démon elment.

„Ámen! Dicsőség Istennek!”, mondta hangosan Samson, majd arra buzdította őket, hogy a „Jó az Isten” énekkel magasztalják az Urat.

Egy hét múlva Samson lelkipásztor folytatta a szemináriumot, és ismét felolvasott egy igehelyet a Jelenések könyvéből: „És ők legyőzték azt a Bárány vééréért, és az ő bizonyágtételüknek beszédéért; és az ő életüket nem kímélték mind halálig” (Jelenések 12,11).

Amikor ezeket a szavakat meghallotta Alka tizenhat éves fia, John, mint oroszlán morgott, aztán úgy ordított, mint egy szamar, majd ugatott, mint a kutya, és sziszegett, mint egy kígyó.

„Nem akarom, hogy a lelkipásztor ide jöjjön és imádkozzon”, mondta. „Az én otthonomban ne ejtse ki Jézus nevét.”

Samson ráérezett, hogy ez ugyanaz a démon, amely az előző héten is támadt, csak most erősítést is hozott magával.

„Ne féljeteK”, mondta nekik. „Böjtoljünk és imádkozzunk.”

A következő három nap alatt a család nappal mindig böjtölt. Harmadnap, péntek este, Samson pásztor ismét elment Alka otthonába, hogy folytassák a tanulmányozást.

John mosolyogva térdelt le a családjával imádkozni.

Morgás, ordítás, ugatás és sziszegés helyett lágyan megfogta a lelkész kezét, és a saját homlokára tette. „Kérem, imádkozzon értem”, mondta neki. „Gyengének érzem magam, nehéz a szívem, és a fejem is fáj”. Samson lelkész imádkozott érte, és John soha többé nem hallatott állathangokat. De ezzel még nem lett vége a cirkusznak.

A következő héten arról olvasott, hogy a keresztényeknek szükségük van az Úr páncélzatára, hogy szembeszállhassanak az ördöggel, ahogy az Efézus 6,10-18. terjedő szövegrészben olvassuk.

Olvasása közben Alka férje, Surinder Johnhoz fordult, és azt kiáltotta: „Hol vannak a démonok, amelyek benned voltak? Nincs több démon benned, most bennem vannak!”

Samson lelkész megkérte a családot, hogy térdeljenek le imádkozni. Az ima után meghívta őket, hogy nyissák meg Bibliájukat és olvassák el közösen a 23. és a 91. zsoltárt. „Ez volt az ördög utolsó menedéke”, mondta.

A zsoltár után énekelni kezdtek. A démonok elhagyták Alka férjét, és soha többé nem tértek vissza Alka otthonába.

Alka és családja hosszú utat tett meg korábbi életüktől, a nem keresztény vallás nagy világától a mai napig. De továbbra is ismerkednek az Úr Jézus kegyelmével és igazságával.

„Imádkozzatok egész családomért, és különösen az anyámért, hogy elfogadja Jézust.”

Ebben a negyedévben a 13. szombati adományainkkal az új imaházépület felépítését fogjuk támogatni, amely majd felváltja a régi, omladozó, olykor teljesen megtelt imaházépületet Amritsarba, ahol Alka dicsőíti Istent.

Köszönjük, hogy ezt a missziós tervet is nagylelkűen fogjátok támogatni.

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg Alkát a Youtube klipben: bit.ly/Alka-Mattu.
- Töltsetek le képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq).

Rövid tények

- A Pakisztánnal határos indiai állam Punjab a szíkh közösség központja.
- Amritsar a kasmírkészítésről és a fából készült sakkasztalok megalkotásáról ismert.
- A Punjab (pándzsáb) összetett perzsa szó: a „panj”, jelentése öt és az „āb”, melynek jelentése víz vagy folyó, tehát az „öt folyó földje”. Ez az öt folyó a következő: Sutlej, Beas, Ravi, Chenab, Jhelum.

2020. november 28.

9. A MAGATEHETETLEN VARÁZSLÓ

Bagicsa Sing, 70 éves

Északnyugat India

Bagicsa Sing egész életében a családi szentély fa- és kőbálvány isteneit imádta, a kis indiai falujában.

Hitt a családi istenek hatalmában, és megköszönte nekik, hogy a falu varázslójaként meggazdagodhatott. Ugyanis a Mundricsurimra falu lakói rendszeresen eljártak a varázslóhoz gyógyíttatni magukat.

Bagicsának mindene meg volt, egy dolgot kivéve: nem volt szívbeli békéje.

Akkor ő maga is megbetegedett. Állandóan hányt, gyengének érezte magát és állandóan fáj a feje. Varázsdolgokkal próbált segíteni önmagán. De úgy tűnt, hogy azok a dolgok, amelyek másokon segítettek, neki nem használtak. Sok pénzt költött az orvosokra, de még azok se tudtak rajta segíteni. Keservesen sírt.

„Meghalok, meghalok...”, mondogatta a családtagoknak.

Már az emberek se akarták magukat Bagicsánál gyógyíttatni. Egy ideig még ugyan eljártak hozzá. Ám ő maga volt az, aki elutasította őket, e szavakkal: „Nem tudok segíteni rajtatok; én magam is beteg vagyok”.

Bagicsa fia egyszer meghívta magukhoz a Világmisszió pionírját, aki a szomszéd falu adventista gyülekezetét vezette, és megkérte, hogy imádkozzon az édesapáért.

A Világmisszió pionírja, Samson Soni eljött Bagicsa otthonába, a varázsló azonban szóba se akart állni vele.

„Nekem nincs szükségem arra, hogy imádkozzanak értem”, mondta Bagicsa. „Az én varázslataim erősebbek a te Istenednél.”

Samson nem csüggedt el, hanem tovább imádkozott.

Samson látogatása után Bagicsa még betegebb lett, úgy hogy bevittek az egymillió lakosú, dzsalandari kórházba, amely Bagicsa falujától úgy másfél órányira van. A kórházban végzett kivizsgálások után az orvos megállapította, hogy a varázslónak agydaganata van.

„Ha nem műtteti meg magát, nemsokára meghal”, közölte vele az orvos.

Ez a műtét azonban sokba került. Habár Bagicsa sok pénzt keresett a kuruzslással, de azt el is költötte az orvosokra és a gyógyszerekre. Így, a műtéthez szükséges pénznek, csak a felével rendelkeztek.

Samson megtudta, hogy Bagicsa kórházban van, ezért elment meglátogatni. Az idős ember magatehetetlenül káromkodott, amikor meglátta Samsont. Az ott álló orvoshoz fordulva mondta: „Jött a Jézus, hogy meggyógyítson”.

Samson megkérdezte az orvost, hogy imádkozhat-e Bagicsáért. Amikor megkapta az orvos engedélyét, Samson könnyes szemmel imádkozott:

„Drága Istenem, Jézus nevében kérek, gyógyítsd meg Bagicsa urat, Jézus neve dicsőségéért, ámen.”

Másnap reggel az orvos ismét vizsgálatokat végzett Bagicsánál. A legnagyobb meglepetésére a daganatnak helyét se látta. Egy másik szakorvossal is konzultált. De ő sem látott semmiféle daganatot Bagicsánál.

Az álmélködő orvosnak eszébe jutott Sámson imája, ezért faggatni kezdte Bagicsát.

„Nos, hol van az az agydaganat?” „És mondja, melyik Istenben hisz Ön?”

Bagicsa boldogan mosolygott.

„Nagyon belemerültem a kuruzslásba, de a Világmisszió pionírja imádkozott értem, és Ő bemutatta nekem Jézust. Most már Jézusban hiszek. Hiszem, hogy Jézus gyógyította meg az agydaganatomat. Jézus a Világmisszió úttörőjén keresztül talált meg.”

A rá következő első szombaton Bagicsa felkereste Samsont a szomszédos falu adventista gyülekezetében.

„A te Jézusod meggyógyított engem”, mesélte neki.

Otthon a családjának és a szomszédjainak is elmondta, ami vele történt.

„Meggyógyultam és a varázslástól is megszabadultam”, mesélte nekik. „Gyertek ti is abba a gyülekezetbe, ahol Jézus a Gyógyító.”

Bagicsa bizonyágtevésének köszönhetően sokan elkezdtek járni a szombati istentiszteletekre. Ötven ember kérte, hogy bibliai igazságokat tanulmányozhasson Samsonnal; 2018-ban pedig közülük huszonötön meg is keresztelkedtek. Bagicsa és három családtagja is köztük volt.

A többiek tovább tanulmányozzák a Bibliát, és még mások is csatlakoztak hozzájuk.

Bagicsa ma már egyházunk hűséges tagja.

„Imádkoztatok értem, hogy hű maradhassak Istenhez, és készen várjam Jézus második eljövetelét.”

Bagicsát és a családtagjait meg a barátait, mind a huszonötüket Samson Gulam Masih, a legközelebbi falu adventista lelkipásztora keresztelte meg.

Ebben a negyedévben a 13. szombati adományainkkal az új imaházépület felépítését fogjuk támogatni, amely majd felváltja a régi, omladozó, olykor teljesen megtelt imaházépületet Amritsarba, ahol Samson pásztor szolgál.

Köszönjük, hogy bőkezűen fogjátok támogatni őket.

A történettel kapcsolatban

- A Bagicsa név jelentése: kert.
- Nézzétek meg Bagicsát a Youtube-on: bit.ly/Bagicha-Singh.
- Töltsetek le képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq).

Rövid tények

- Az amritsari Aranytemplom (Harmandir Sahib) a szíkhiek legfontosabb, legszentebb zarándokhelye. Az elsődleges Aranytemplomot a negyedik guru, Ram Das alapította, 1577-ben. Randzsit Szingh maharadzsa felújította az Aranytemplomot (Harimandir Sahib) és 1802-ben aranyozott rézlapokkal vonatta be a templom tetejét és kupoláját (amihez több mint 400 kg színaranyat használtak fel), azóta szokás Aranytemplomnak (szíkh nyelven: Svarn Mandír) nevezni.

2020. december 5.

10. OROSZLÁN A KUNYHÓBAN

Samson Gulam Masih, 48 éves

Északnyugat India

Gulam Masihnak sok kérdése volt Istent illetően. Kisfiúként az édesapjával hetente két különböző helyre járt istentiszteletre. Egyszer az apja a hagyományos istentiszteleti helyre vezette őt, vasárnaponként meg különféle keresztény egyházakhoz.

Az apa nem tudta eldönteni, hogy kit imádjon. Egyik alkalommal, amikor a családi szent könyvet olvasta, felkiáltott: „Ez a könyv, úgy látszik, többször említi Jézust, mint a prófétánkat! De miért?”

A család végül sajátos vallást fejlesztett ki, amely részben hagyományos volt, részben keresztény.

Gulamot azonban idővel egyre jobban vonzotta a kereszténység. Csak hát szeretne volna még jobban megismerni. Jézussal is szeretett volna személyesen találkozni.

„Jézusom, szeretnék szemtől szemben találkozni Veled”, imádkozott.

Fiatalemberként átköltözött a Csakvél falu végén levő kunyhóba. Néhány hétig egyedül akarta tanulmányozni a Bibliát.

A falu babonás lakói, akik nem voltak keresztények, észrevették Gulam csendes, kedves viselkedését. Amikor felajánlotta, hogy imádkozik egy idős betegért, aki az imát követően meggyógyult, elnevezték Gulamot „szent embernek”.

A helyi polgárok szent emberként tisztelték, és reggel-este ennivalót vittek neki a kunyhóhoz.

A kunyhóban Gulam imádkozott és tanulmányozta a Bibliát. Dániel próféta és a Jelenések könyvét olvasta leginkább.

Továbbra is azt kérte az imájában, hogy láthassa Jézust.

„Uram, szeretnék látni. Kérlek, nyilatkoztasd ki magad nekem.”

Egyik este, míg a földön ülve tanulmányozott, úgy érezte, mintha valaki ott volna mellette a kunyhóban. Amikor felnézett a könyvből

egy oroszlánt látott. Mialatt meglepetten nézett az oroszlánra, az állat lehajtotta a fejét és egyenesen Gulam szemébe nézett.

Gulam nagyon félt, kicsit félre is húzódott. Ekkor egy dallamos férfihangot hallott.

„Ne félj”, szólta a hang. „Érintsd meg az oroszlánt és simogasd meg a fejétől a farkáig.”

„Ezt én nem tudom megtenni!”, kiáltott Gulam. „Az oroszlán biztosan felfal.”

„Azért imádkoztál, mert szeretted volna látni engem”, szólta a hang.

„Azért imádkoztam, mert Jézust akartam látni”, válaszolt Gulam.

„Jézus a Júdabeli oroszlán”, mondta a hang. „Simogasd meg az oroszlánt.”

Gulam olvasott Jézusról, akit Júdabeli oroszlánnak nevez a Biblia: „És egy a Vének közül monda nékem: Ne sírj: íme, győzött a Júda nemzetségéből való oroszlán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet és felbontsa annak hét pecsétét” (Jelenések 5,5).

Gulam félt ugyan, de többé nem mert ellenkezni. Felemelte remegő kezét és az oroszlán fejére helyezte. Az oroszlán meg se moccant.

A továbbra is reszkető kezével lassan végigsimította az oroszlánt, a fejétől a farkáig.

Amikor Gulam arrébb lépett, az oroszlán megcsóválta a földön heverő farkát. Utána kifordult a kunyhóból és elment a sötét éjszakába.

Reggel egy falubeli asszony ballagott a kunyhó felé; reggelit vitt Gulamnak. Amikor azonban megpillantotta az oroszlán lábnyomait, hirtelen megtorpant. Ijedtében eldobta az enivalót és visszaszaladt a faluba.

„Meghalt a szent ember”, kiáltotta. „Megölte az oroszlán. A kunyhó felé tartva láttam a lábnyomait.”

A falu népe kicsődült a kunyhóhoz. Megtalálták Gulamot, ahogy a földön ülve olvas a kunyhójában.

Meg sem mozdult tán, mióta az oroszlán elment. Amikor a helyi polgárok meghallották mi történt, nagyon csodálták a dolgot. Megkérték, hogy beszéljen nekik az ő Jézusáról.

Gulam később a szombatról is tudomást szerzett, majd adventista lelkipásztor lett. Gyülekezetet alapított Daram Kotbaga szülőfalujában, India északi részében.

A feleségével öt fiuk és két lányuk született, és 1999-ben hunyt el, 90 éves korában.

A legkisebb fia, Samson, aki 48 éves, hálás Istennek az oroszlanos tapasztalatért. „Isten szereti teljesíteni az emberek szíve vágát”, vallja Samson.

Ebben a negyedévben, a 13. szombati adományoktól támogatva az Amritsar-i gyülekezet kap új imaházat, ahol Samson Gulam Masih dolgozott, mint lelkipásztor.

Köszönjük, hogy bőkezűen fogjátok támogatni őket.

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg Samsont a Youtube-on: bit.ly/Samson-Masih.
- Töltsetek le képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq).

Rövid tények

- Az India elnevezés az Indus-folyó és környékének nevéből származtatható. Kr. e. 3300 körül az emberek az Indus-folyó termékeny völgyében telepedtek le, ahonnan a mai India felbukkan. Ez teszi a legrégebbi létező civilizációvá.
- Indiában van a legnagyobb postai rendszer a világon, több mint 150 000 postahivatallal – amely háromszor annyi, mint Kínában. Úszó postahivataluk is van, a Srinagari Dal-tón. A posta mellett a fedélzeten még filatéliai múzeum is található.
- Az indiai konyha mindenütt nagyon népszerű, de maga az indiai konyha is - területtől függően - nagyon változatos. Ezt a változatosságot gyakran nem tükrözi az Indián kívüli éttermekben, ahol a vendégek nagyon híres ételeket szeretnek rendelni, amilyen a dhál, a számósza, a nán és a tandúri csirke.

2020. december 12.

11. KRISZTUSKERESŐ VILÁGUTAZÁS

Brijes Kumar, 27 éves

Északnyugat India

Brijes Kumar, aki Jakartában élt (Indonézia), munkanélkülivé vált. „Biztosan van valamilyen munka, amit el tudok végezni”, mondta az akkor 23 éves fiatalember a barátjának, akinél lakott.

„Tudnál segíteni nekem a munkakeresésben?”

Brijes azzal a reménnyel hagyta el Indiát, hogy valahol munkát talál és kifizeti 2014-ből visszamaradt, iskolai tartozását.

A szülei pénzt kölcsönöztek a barátjuktól, de a pénz elfogyott, még mielőtt befejezhette volna az iskolát. A pénzt kölcsönadó emberek viszont már kérték vissza a pénzüket.

Brijes barátja nem tudta hol találhatnának neki munkát, de bemutatta valakinek, aki amerikai menekültstátuszt ígért neki 2,000 USD fejében. Brijesnek csak 1,000 dollárja volt, azt pedig a szüleinek akarta elküldeni.

De úgy érezte, hogy menekültként az USA-ban többet kereshetne. Átadta a pénzt az embernek. Azt mondták, hogy felszállhat majd a hajóra, amely úgy egy héten belül indul az Amerikai Egyesült Államokba.

Hat hónappal később tudott csak felülni egy kis hajóra az indonéziai Jáva sziget kikötőjében. A hajón rajta kívül még 18 indiai és 16 nepáli polgár volt, akik mind menedékkjogot akartak kérni az Egyesült Államokban. A hajót két indonéz férfi irányította.

Ez egy szörnyű utazás volt. Már két nap múlva elfogyott az élelmük. Négy nap múlva a víz is elfogyott. Brijes az esővizet gyűjtögette és azt iszogatta. A hetedik nap a kapitány jelezte, hogy már nem sok üzemanyaguk maradt.

Néhány óra múlva azonban szárazföld jelent meg a láthatáron. A hajó kikötött, az utasokat és a legénységet pedig azonnal elfogták. Ugyanis csak a mikronéziai Japen-szigetig sikerült eljutniuk.

Brijest és a többi utast hat hónapig tartották elzárva a kikötőben. Az egyesült államokbeli rendőrség és az FBI ügynökök vallatták őket.

Különféle vallású papok hordták nekik az élelmet és a legszükségesebbeket. Közben Jézusról beszéltek nekik.

Brijes annak előtte még sohasem hallott Jézusról, ezért nem kötötte le a figyelmét. Csak a menedékjog érdekelt. A mikronéziai hatóság azonban vissza akarta őket küldeni Indiába.

Ahogy teltek a hónapok, egyre kevesebb látogatójuk volt. A hatóságoktól sátoranyagot kaptak, hogy improvizált sátorokat készíthesse nekik. Csak kevés élelmük volt. Brijes már minden reményét elvesztette.

Ekkor jelent meg Karameno lelkipásztor egy nagy élelmiszer-csomaggal. Brijes és a többiek sírtak örömben, amikor meglátták az élelmet és a ruhát. Karameno pásztor rendszeresen látogatta az embereknek ezt a csoportját, ők pedig körülvették és figyelmesen hallgatták.

„Miért jössz továbbra is segíteni, amikor az összes többi pap és lelkész feladta?“, kérdezte valaki.

„Mert Jézus jobban szeret titeket, mint én. Megpróbál megmenteni benneteket. Szabadságot próbál adni nektek“, válaszolta.

Elmondta nekik, hogy ő az adventista egyház lelkipásztora. Unszólásukra kelleetlenül azt is elárulta nekik, hogy gyakran önmagától is megvonta az élelmet, azért hogy nekik adhasson.

A hajó minden utasa sírt, amikor ezt meghallotta. Azon a napon 9 nepáli férfi adta át szívét Jézusnak.

A táborban készítettek egy külön sátort, ahol összegyűlhetnek istentiszteletre, megtartva a szombatot.

Brijes észrevette, hogy ezek az emberek megváltoztak. Korábban még össze is veszttek az indiaiakkal a kenyéren. Most azonban barátságosan megosztották velük, amijük csak volt. Egyik szombaton az egyik nepáli meghívta Brijest a gyülekezeti sátorba. A bent ülő nepáli emberek szívélyesen köszöntötték, imádkoztak érte meg a családjáért és a jövőjéért.

Brijes nagyon jól érezte magát ebben a barátságos légkörben. Elfogadta a Bibliát, elkezdte olvasni és imádkozott is.

A nepáli barátja megmagyarázta neki, hogy ha Jézus nevében imádkozik Istenhez, akkor Isten meghallgatja az imáját. Úgy döntött megpróbálja. „Drága Istenem, minden bajom és terhem Jézusra szeretném helyezni“, imádkozott. „Jézus nevében kérek.“

Amikor kinyitotta a szemét, szinte a mennyországban érezte magát. Kivette a nyakából az amulettet és a tengerbe hajította. Elhatározta, hogy követni fogja Jézust.

Brijes lemondott az amerikai menedék kérelméről majd visszatoloncolták őt Indiába. Így érkezett meg a New Delhi-i repülőtérre.

Brijes ma a Keresztény Adventista Egyház Világmissziójának pionírjaként dolgozik, közben a „Spicer” adventista egyetemen tanul, mert lelkipásztor szeretne lenni.

Az általa tartott bibliatanulmányozásoknak köszönhetően az elmúlt két évben négy személy adta át életét Krisztusnak, de még többen készülnek a keresztségre.

A szülei, akik mára már kifizették Brijes adósságát, szintén tanulmányozzák a Bibliát.

Brijes kapcsolatban maradt a kilenc nepáli adventistával. Mind a kilenc személy hű adventista keresztény Nepálban. Még egy indiai, aki vele együtt utazott, adventista lett, és ma már a szamaritánus osztályt vezeti Indiában.

A többiekkel Brijesnek nincs kapcsolata.

„Bizonyoságot akarok tenni az embereknek az Úr Jézusról. Isten megmentett engem, amikor semmim nem volt”, vallja Brijes.

Ebben a negyedévben a 13. szombati adományok egy részét egy új kollégiumi épületblokk felépítésére használják a Varanasi adventista iskolában, amely oktatást és szállást ad Brijesnek és másoknak, akik missziómunkásnak készülnek.

Köszönjük, hogy bőkezűen fogtok adakozni.

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg a Youtube-on a Brijesről készült klipet: bit.ly/Brijesh-Kumar.
- Töltsétek le képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq).

Rövid tények

- 2018 folyamán, az aszályok által sújtott Varanasi városban, két műanyag béka esküvőjét szervezték meg a hindu esőistennő, Indra kedvére. A hindu mitológia ugyanis azt tartja, hogy ha két vadbéka egyesül az emberi esküvői rituálék szerint, akkor az esőt hoz.

2020. december 19.

12. MEGTANULNI SZERETNI

Angelina Sing, 25 éves

Közép-India

Angelina Sing 14 éves korában úgy döntött, hogy nem szereti a lelkipásztorokat. Abban az évben megbetegedett az édesanyja, és elszállították őt egy távoli kórházba, hogy ott gyógyíttassák a komoly vese- és epegyulladását. Az apa az édesanyjával maradt a kórházban, magukra hagyva Angelinát meg a tíz éves öccsét, Roshánt, Gorakpuruban, a szülővárosukban.

A gyerekek egyedül jártak iskolába, ételt pedig a szomszédok adtak nekik.

Ekkor Angelina betegedett meg, sárgaságot kapott, és bevitték őt a közeli kórházba. Ott nagyon magányos volt. Édesanyjára gondolt, aki abban a távoli kórházban feküdt betegen. A gyülekezete is eszébe jutott, ahova vasárnaponként eljárt a családjával. Annyira szerette volna, hogy valaki meglátogassa. „Drága Istenem, küldjél valakit hozzám látogatóba”, imádkozott minden nap.

De nem érkezett látogatója.

Tíz nap múlva az apja és az anyja érkezett hozzá látogatóba. Édesanyja már jól érezte magát, és ekkor már Angelinát is hazaengedhették.

A kislány megtudta, hogy az édesanyjának se voltak látogatói. Senki sem jött el hozzá a gyülekezetből, még a lelkipásztor se. Csalódott volt, és haragudott. Úgy döntött, hogy többé nem fog járni a gyülekezetbe, és a lelkipásztoroknak se hisz. Amikor valaki csak megemlítette a pásztor szót, azonnal dühbe gurult.

Néhány év elteltével egyszer felhívta őket a nagynénijük. „Tudtátok ti, hogy a városunkban az adventista egyháznak is van gyülekezete?”, kérdezte őket. „Van egy fiatal lelkipásztoruk, már nálunk is járt. Gyere el hozzánk és ismerkedj meg vele.”

Angelina azonban nem kívánt megismerkedni a lelkipásztorral.

„Nem”, mondta határozottan. „Nem szeretem a lelkipásztorokat.”

Néhány nap elteltével a nagynéni ismét felhívta Angelinát, hogy jöjjön és ismerkedjen meg az adventista lelkipásztorral.

„Egyetlen lelkipásztorra se vagyok kíváncsi, és gyülekezetbe se akarok járni”, hangzott a válasza.

Egyszer a nagynéni szomorú hírt közölt velük. Temetésre hívta őket, mert elhunyt a férje. Megkérte Angelinát, szíveskedjen értesíteni Pradip Sing lelkipásztort. Ő volt az, aki bátorította a családot a bibliai igazságok megosztásával.

Angelina édesanyjának tetszett a lelkipásztor, ezért meghívta őt az otthonukba. Sok kérdést tett fel neki. Angelina szülei három órán át beszélgettek vele. A közös ima után megkérték a pástort, hogy másnap is jöjjön el hozzájuk. A lelkipásztor meghívta Angelina családját a szombati istentiszteletre. A szülők és Roshan el is mentek, mindjárt az első szombaton. Érezték, hogy ez másmilyen gyülekezet. El is kezdtek tanulmányozni a Bibliát. Három hónap elteltével mindhárman megkeresztelkedtek. Angelina azonban makacsul elutasította, hogy csatlakozzon hozzájuk.

A keresztséget követően a lelkipásztor továbbra is hetente eljárt az otthonukba bibliaórákat tartani.

Amikor csak megjelent, Angelina mindig átment a másik szobába, és ott várta meg, hogy elmenjen. Habár becsukta az ajtót, mégis hallotta a beszélgetéseiket és az imáikat.

Így telt el másfél év. Egy nap Angelina hirtelen azt mondta édesanyjának: „Hívd a lelkipásztort, szeretném tanulmányozni a Bibliát.”

Mindnyájan nagyon meglepődtek.

„És hogy jutottál el ideig?”, faggatta őt az édesanyja. „Másfél éve imádkozunk ezért.”

A lelkipásztor először azt hitte, hogy Angelina tréfálkozik, de azért előadta neki a témákat. Angelina pedig 2017-ben megkeresztelkedett.

Néhány hónappal a keresztsége után Angelina ismét meglepte a szüleit.

„Feleségül akarok menni az adventista lelkipásztorhoz”, mondta nekik. „A lelkipásztor felesége akarok lenni.”

Szülei aggódtak, mit szól majd a lelkipásztor, ezért óvatosan adták elő neki a lányuk kívánságát. Nem tudták, hogy Pradip lelkész már három éve imádkozik, hogy megtalálják a megfelelő feleséget. Még

soha nem tekintett úgy Angelinára, mint jövőbeli feleségre, de amikor meghallotta a kívánságát, nem tudta megtagadni.

„Igen, örömmel feleségül fogadom”, mondta széles mosollyal az arcán.

Pradip és Angelina 2018 októberében házasságot kötött. Angelina Gorakpuruban ápolónőként dolgozik, és annak a gyülekezetnek a diakónusa, ahol a férje szolgál.

Angelina boldog, amiért Isten felhasználta őt, hogy embereket vezessen magához. A rokonok és barátok közül öten megkeresztelkedtek az Angelina életében látott változások hatására.

„Ma már jó embereknek tartom a lelkipásztorokat. Szeretem őket, különösen a férjemet.”

Angelina az adventista oktatást is szereti. Miután adventista lett, ellátogatott a Varanasi adventista iskolánkba. Észrevette, hogy a Biblia ott olyan a diákok számára, mint a tankönyv. Ez mély benyomást tett rá, ezért a rokonait is meggyőzte arról, hogy az adventista bentlakásos iskolában taníttassák a gyermekeiket.

Neki köszönhetően eddig hat gyermek jutott el az iskolánkba, amelyet ebben a negyedévben a 13. szombati adományainkkal fogunk támogatni.

Köszönjük, hogy bőkezűen fogtok adakozni.

A történettel kapcsolatban

- Pradip lelkipásztor most 28 éves.
- A Facebook oldalunkon nagy felbontású képeket is letölthettek: bit.ly/fb-mq.

Rövid tények

- India fő vallási központja: Varanasi, a hét szent város egyik legszentebbje (Sapta Puri) a hinduizmusban és a dzsainizmusban, és jelentős szerepet játszik még a buddhizmus fejlődésében.

2020. december 26.

A 13. SZOMBATI PROGRAM

Első ének: Keresztény himnuszok (válassz éneket)

Köszöntő szavak A szombatiskola vezetőjétől

Első ima:

Távoli hírek „Támad a nagypapa”

Adomány

Záróének Keresztény himnuszok (válassz éneket)

Záró ima

Megjegyzés: (A Távoli híreket bemutató személyeknek a történetet nem kell fejből megtanulniuk, de jól be kell gyakorolniuk, hogy szépen, folyékonyan, hangsúlyosan felolvashassák.)

13. TÁMAD A NAGYAPA

Kajal Kannojiya (e. kadzsál kanodzsija), 14 éves

A nagypapa barátságos, gyengéd ember volt. Sok történetet mesélt az öt éves Kadzsálnak, és eljátszogatott a hároméves Nisánttal.

A szerencsétlenség után azonban minden megváltozott. Nagypapa ugyanis megcsúszott és elesett, amikor a piacról hazafelé, az indiai Naorol faluban levő otthona felé igyekezett. Fel sem tudott kelni; és a barátságos, gyengéd természete is megváltozott. Amikor Nisánt játszani akart vele, a nagypapa kiabált rá.

Amikor Kadzsál odament hozzá és kérte, hogy meséljen neki, a nagypapa kavicsokat hajigált rá; nagyon rendellenesen viselkedett. Felmászott a házuk tetejére, majd leugrott; aztán ismét felmászott és ismét leugrott. Néha éjjel-nappal sírt. Már senki sem mert egyedül maradni vele, még a nagyanya se. Amikor Kadzsál meglátta a közelben, mindig elbújt előle.

Kadzsál szülei és a nagyanya elvitték a nagyapát sok, nagy kórházba. Kuruzslókhoz is vitték, akik azt ígérték, hogy kiűzik a nagyapá-

ból a gonosz lelkeket. Orvosságokat is adtak a nagyapának, de azok sem segítettek.

Kadzsál szomorú és nyugtalan volt. Hiányzottak neki a nagyapa meséi. De a család többi tagja is nagyon zaklatott volt. A nagyapapa levette a családi oltárról az istenek kőszobrait, és a családtagok felé dobálta őket.

„Miért nem segítenek a nagyapán a családi istenek?”, kérdezte Kadzsál édesanyja.

„Miért nem akadályozzák meg az istenek a nagyapát, hogy ne dobálja ránk őket?”, töprengett Kadzsál édesapja.

„Ne várjunk az istenekre; tegyünk valamit”, mondta a nagyanya.

A család nem bízott többé a kőistenekben. Megpróbáltak azonban gyógymódot találni, a faluból a nagyvárosba, Varanasiba költözve, hogy ott keressenek orvosi kezelést a nagyapa számára.

Kadzsál örült annak, hogy ugyanabba a kis, bérelt szobába helyezték a szüleivel, a nagyanyjával, a nagyjával és a testvérével, mert azt remélte, hogy a nagyjaja meggyógyul, és újból mesélni fog neki.

Kadzsál szülei nyitottak egy kis mosodát. Közben különféle orvosokhoz vezetgették a nagyapát.

Egyik vasárnap a szülei úgy döntöttek, hogy elmennek a keresztény gyülekezetbe. Az anya azt mondta, hogy az egyik ügyfél azt bizonygatta, hogy a templom lelkésze segíthet nagyapán, azzal, hogy imádkozik érte az Istenéhez.

Kadzsál szülei nem voltak keresztények, de készek voltak egy új istenhez imádkozni, amennyiben az segítene a nagyapán.

Az anyjuk azt mondta, hogy Kadzsál és az öccse még túl fiatal ahhoz, hogy templomba járjon; inkább maradjanak otthon a nagyszülőkkel.

A templomi szolgálat után az anya azt mondta a nagyanyának, hogy a lelkész imádkozott a nagyapáért és a többi családtagért, és hogy ők ketten a jövő héten is terveznek elmenni a templomba.

A probléma akkor merült fel, amikor az egyszobás lakás tulajdonosa rájött, hogy a szülők azt remélik, hogy majd Jézus fogja meggyógyítani a nagyapát. Dühösen kilakoltatta a családot a lakásból.

„Járhatnak templomba, és Jézust is elfogadhatják, de nem lakhatnak velem egy fedél alatt”, mondta nekik.

Mivel más, olcsó lakhatási lehetőséget nem találtak, visszaköltöztek a falujukba.

A szülők elcsüggedtek, mert megszerették Jézust, de ilyen templom nem volt a falujukban. A család elkezdte naponta tisztelni Jézust az áhítatokon, apa meg így imádkozott: „Uram, ha te a szeretet Istene vagy, akkor mutasd meg nekünk, hogy kihez forduljunk.”

Szombat reggel az édesanya kellemes, melodikus éneket hallott beszűrődni. Kiment az udvarba és megállapította, hogy a szép ének az utca túloldalán levő házból jön.

„Mi történik ott?”, faggatta az egyik szomszédot.

„Istent magasztalják”, felelte a szomszéd.

„Korábban itt nem dicsőítették Istent”, mondta csodálkozva Kadzsál édesanyja. „És miért nem vasárnap dicsőítik Istent?”

„Én nem tudom, csak látom, hogy istentiszteletet tartanak”, válaszolta a szomszéd.

Éppen akkor jött ki a házi-gyülekezetből a szomszédasszonyuk, aki meghallotta, miről beszélgettek, ezért megszólította őket. „Jöjjenek, bevezetem önöket a házba”, javasolta Dzsira. Ő adventista asszony volt.

Dzsira bemutatta Kadzsál édesanyjának a gyülekezet lelkipásztort, aki meghívta őt és a többi szomszédot a házi-gyülekezetben zajló istentiszteletre. Kadzsál édesanyja elfogadta a meghívást, csak azon töprengett, hogy miért nem vasárnap tartják az istentiszteletet.

Az istentisztelet végén meg is kérdezte a lelkipásztortól.

„Önök miért szombaton dicsőítik Istent. Minden keresztyén vasárnap tiszteli Istent, önök meg szombaton. Ugyan miért?”

„Megmutatom önnek a Bibliában”, felelte a lelkipásztor.

Anya, apa és a nagyanya még azon a héten elkezdtek tanulmányozni a bibliai alapigazságokat, a teremtéstől kezdődően, amikor Isten megáldotta és megszentelte a szombatot. Ők hárman hamarosan átadták szívüket Istennek.

Sajnos a nagyapa soha nem gyógyult meg a betegségéből. Meghalt, még amikor a család a bibliai igazságokat tanulmányozta.

Noha Kadzsál soha többé nem hallgathatta a nagyapa történeteit, de örül a Bibliának, amelyben sokkal jobb történetek vannak, mint amilyeneket valaha is hallott a nagyapjától.

Ma tizennégy éves, és a tizenkét éves testvérével együtt a Varanasi Adventista Általános Iskolában tanulmányozza a Bibliát. E negyedév 13. szombati adományaiból kibővítik a kollégiumi hálótermeket. „Szeretek az iskolában énekelni, Bibliát tanulmányozni és imádkozni”, vallja Kadzsál. „Ha több hely lesz a kollégiumban, akkor majd még több gyerek élvezheti az éneklést, a tanulmányozást és az imát.”

Köszönjük, hogy nagylelkű támogatásban fogjátok részesíteni Kadzsál iskoláját, és a 13. szombat más projektjeit is.

Köszönjük, hogy támogatjátok az indiai drága embereket, hogy ők is meghallják a Jézusról szóló, életformáló történeteket.

(Adománygyűjtés hangszeres zenekísérettel.)

A történettel kapcsolatban

- Kadzsál édesanyjának a neve: Kancsán Kanodzsjia (36 éves), apja neve: Pramod Kumar (40 éves).
- Az édesanyja a gyülekezet pénztárosa és a gyerekeket tanítja olvasni, amely szintén egy gyülekezeti szolgálat. Az elmúlt 3 évben nyolc ember adta át szívét Jézusnak, az ő felelősségteljesen elvégzett munkájának köszönhetően.
- Nézzétek meg Kadzsált a Youtube-on: bit.ly/Kajal-Kannojiya
- Töltsetek le képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq).

A KÖVETKEZŐ NEGYEDÉVI TERVEINK

A következő negyedév középpontjában álló projektek a Keresztény Adventista Egyház Generál Konferenciájának Euro-ázsiai Divíziójára vonatkoznak:

- Kétszintű óvoda, általános iskola és középiskola épületének építése a Zaoski Adventista Egyetem területén, az oroszországi Tula egyházterületben.

- Háromszintű óvoda, általános iskola és középiskola építése az ukrán Adventista Felsőoktatási Központ területén (Bucsa, Ukrajna).

Missziós fénysugár

Ezt a missziós történeteket tartalmazó folyóiratot az Adventista Misszió Irodája nyomtatja, negyedévenként. A vele járó DVD-n is rajta vannak a világ minden tájáról érkező történetek, azokat a 13. szombati, missziós terveket is beleértve, amelyekre a negyedév végén gyűjtjük az adományt.

- A Missziós Fénysugarat felhasználhatjátok:
- A szombatiskolában
- A gyermek-szombatiskolában
- A szombatiskolai előkészületeknél
- Az iskolai és családi áhítatokon
- A cserkészeknél
- Az imaórákon

A DVD teljesen ingyenes.

A missziós történeteket az Interneten is letölthetitek (angolul) a: www.missionspotlight.org

&A kiadó megjegyzése: Ha a szombatiskola tagjai valaha is felvetették a kérdést, hogy hová mennek a heti missziós adományaik, akkor talán az alábbi cikk hasznos lesz a számukra.

Mi történik a missziós adományainkkal?

Volt-e már valaha olyan érzésed, hogy a missziós adományaitokat egy „fekete lyukba” teszitek?

Azt ugye tudjátok, hogy a tizenharmadik szombati adományaitokat mely országok, mely projektjeinek a támogatására külditek? De vajon mi történik a rendszeres szombati missziós adományaitokkal? Mire lesznek felhasználva?

Lehet, hogy meglep benneteket az a tény, hogy a heti missziós adományaitokból világszerte több mint 1000 misszionáriust támogatunk. Valójában, a heti missziós adományaitokat 70%-ban a missziós munka és a világegyház munkájának a támogatására költjük. A Generál Konferencia tehát pénzt különít el a divíziók, a Közel-Kelet, az Észak-Afrikai Unió, és az Izraeli Missziós terület számára, missziós tevékenységek megszervezésének és lefolytatásának céljával.

A többi pénzt a világegyház szolgálatában álló, különféle intézmények és ügynökségek kapják. Például ebből támogatjuk a Loma-Linda

egyetem egészségügyi missziós munkáját, az Adventista Világrádió evangéliumhirdetését, meg az ADRA humanitárius szervezet tevékenységét.

Az utóbbi években, világviszonylatban, több millió ember, akik sok kísértéssel néznek szemben, ismerte meg a Jézus Krisztusban való üdvösséget, és csatlakozott a Keresztény Adventista Egyházhoz. E területeken ezer gyülekezetet szerveztünk meg. Azonban, miután megkeresztelkedtek, ezek az új hívők részesülnek-e megfelelő ápolásban? Vajon van-e hozzáférésük azokhoz az anyagokhoz és programokhoz, amelyek segítségével erősödhetnek az új hitükben, és fejlődhetnek a tanítványságban? Van-e ezeknek az új gyülekezeteknek elég lelkipásztoruk?

Missziós adományaitok világszerte támogatják a mű növekedését és fejlődését. Ha még több információt szeretnétek a világmmisszióval kapcsolatban, akkor látogassatok el a honlapunkra: AdventistMission.org.

Köszönjük, hogy imáitokkal és pénzeszközeitekkel támogatjátok az Adventista Misszió projektjeit. Ti vagytok azok, akik hozzájárulnak ahhoz, hogy a világszerte élő emberek életei megváltozzanak.

Gary Krause az Adventista Misszió irodájának az igazgatója.

EGYÉB ADATFORRÁSOK

Az olvasók a következő helyeken tudnak még információt gyűjteni Bhután, India, Maldív és Nepál sokszínű kulturális örökségéről további információt a helyi könyvtárban vagy az utazási irodában kaphattok, vagy az adott ország nagykövetségén is érdeklődhettek. Illetve egyszerűen írjátok be az ország nevét a web-böngészőtökbe.

A következő web helyek is hasznosak lehetnek:

Bhutan: government website bit.ly/BhutGov

Lonely Planet bit.ly/LPBhutan

India: government website bit.ly/GovIndia

Adventure in You bit.ly/AIYIndia

Maldives: government website bit.ly/MaldGov

US News and World Report bit.ly/USNMaldives

Nepal: government website bit.ly/NepalGovt

Welcome Nepal bit.ly/WelcomeNepal

A Keresztény Adventista Egyház honlapjai:

Southern Asia Division bit.ly/SDASUD
North East India Union bit.ly/SDANEIU
South East India Union bit.ly/SDASEIU

DVD

Az Adventista Misszió DVD-je mindig ingyenes, és erről megnézhetitek a szóban forgó országokból érkező történeteket, valamint az adventista egyház világmissziójának más történeteit. KérjeteK egy DVD másolatot a szombatiskola vezetőjétől, vagy töltsétek le a DVD-t itt: www.AdventistMission.org vagy pedig itt: www.AdventistMission.org/dvd.

Ezt a DVD-t még az adventista egyház hazai honlapján is letölthetitek. Címünk: www.subotnaskola.org.

\$Facebook

A Facebook szociális hálózaton is megtalálható az Adventist Mission (Adventista Misszió) folyóirata.

Olvassátok, kommentározzátok, osszátok meg a következő Facebook oldalon található történeteinket: www.facebook.com/mission-quarterlies.

Célmegvalósító eszközök

Összpontosítsatok a Világmisszióra és növeljétek heti missziós adományaitokat. Kérjétek meg a szombatiskola bizottságát, tűzzön ki elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)

Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját. Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ.

A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy készítsék elő a következő héten a tizenharmadik szombati adományt. Ez az adománygyűjtési információ arra ösztönöz majd sokakat, hogy más-kor is adakozzanak a misszióra.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Želimir Stanić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2020
Istentiszteleti használatra